

Sygn. akt VIII Kop 125/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Igor Tuleya**

Protokolant: st.sekr.sądowy Agnieszka Boniecka-Koźluk

Prokurator: Małgorzata Herter-Dziurzyńska

po rozpoznaniu w sprawie **Ł. K.**,

skazanej prawomocnym wyrokiem Sądu w A. z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt 12 (...),

wniosku władz duńskich o wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela polskiego wskazanym powyżej wyrokiem,

na podstawie art. 611 tk § 3 pkt 6, art. 9 ust. 1 lit. h) Decyzji Ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 roku o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej oraz art. 611 ts k.p.k.

postanawia:

1. odmówić wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu w A. z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt (...) wobec skazanej **Ł. K.**, ur. (...), córki H. i M. - kary pozbawienia wolności;
2. obciążyć kosztami postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu w A. z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt 12 – (...) **Ł. K.** została skazana na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa:

- naruszenia zakazu wjazdu orzeczonego przez Sąd w H. w dniu 3 kwietnia 2012 roku i ważnego do dnia 1 lipca 2018 roku poprzez wjechanie na teren Danii przed datą 19 lutego 2014 roku, kwalifikowane z art. 59b Ustawy o cudzoziemcach z dnia 25 czerwca 2013 roku;

- dokonanie kradzieży 8 zewnętrznych twardych dysków o łącznej wartości DKK 4 383 w dniu 19 lutego 2014 roku około godziny 16.55 w sklepie (...), (...), T., kwalifikowane z art. 276 Ustawy karnej z dnia 22 sierpnia 2013 roku.

Powyższy wyrok uprawomocnił się dnia 6 marca 2014 roku (zaświadczenie: k. 20).

Skazana **Ł. K.** obecnie przebywa na terenie Danii, gdzie odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną wskazanym wyżej wyrokiem.

Wniosek strony duńskiej został złożony za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości w trybie Decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 roku o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności o wykonanie kary z wyroku Sądu wobec obywatela polskiego (wniosek: k.6-7). Do formularza zaświadczenia zostało dołączone

oświadczenie skazanej Ł. K., w którym wskazała, że nie posiada stałego miejsca zamieszkania w swoim kraju oraz nie wyraziła zgody na przeniesienie (załącznik : k. 27-28).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Wniosek o wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu w A. wobec obywatela polskiego - nie może być uwzględniony.

Ł. K. została skazana na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, która zgodnie z prawem państwa wydającego będzie całkowicie odbyta z dniem 19 grudnia 2014 roku (zaświadczenie: k. 25). Na chwilę obecną skazanej Ł. K. zostało do odbycia jedynie pięć miesięcy i 8 dni kary pozbawienia wolności.

Należy zauważyć, że w przypadku przekazywania skazanych, opartego na podstawie traktatowej, umowy bilateralnej i konwencji wielostronnej określają minimalną część kary jaka musi pozostać do odbycia, aby możliwe było przekazanie skazanego (art. 9 ust. 1 lit. h Decyzji Ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 roku o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności). W polskiej procedurze karnej w art. 611tk § 3 pkt 6 k.p.k. również przewidziano możliwość odmowy wykonania orzeczenia, z uwagi na okres pozostałej do wykonania kary pozbawienia wolności.

W doktrynie uznaje się, że za takim rozwiązaniem przemawiają dwa argumenty. Pierwszy odwołuje się do celu instytucji - skoro jest nim lepsza resocjalizacja skazanego, to okres odbywania kary w innym państwie powinien być odpowiednio długi, aby osiągnięcie tego celu było w ogóle możliwe.

Drugi argument związany jest z rachunkiem kosztów i korzyści z przekazania skazanego. Przekazywanie skazanych bowiem jest kosztowne, zatem wydatki ponoszone przez państwa współpracujące powinny być proporcjonalne i racjonalne w stosunku do zamierzonego celu.

Poza tym, co istotne, przeprowadzenie procedury podjęcia decyzji wymaga pewnego okresu czasu i niecelowym byłoby jej wszczynanie, gdyby w czasie jej trwania mogło dojść do całkowitego wykonania kary.

Zatem mając w polu widzenia okres kary pozbawienia wolności, który pozostał skazanej Ł. K. do wykonania i tym samym nieracjonalność wszczęcia postępowania w przedmiocie przekazania – należało odmówić uwzględnienia przedmiotowego wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak na wstępie.